

BARCELONÀUTIQUES

David Escamilla

STONBERG

Z U R A

BARCELONÀUTIQUES

David Escamilla

STONBERG
EDITORIAL

COL·LECCIÓ DE POESIA STONBERG ZURA

Direcció: Jordi Cervera Nogués

© David Escamilla Imparato

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes 636

08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Stonberg Editorial

Producció: Stonberg Editorial

© de la imatge de la coberta i interior: Joaquín Cortés

Peça original: Joan Brossa

Títol: Poema Corpori "B" (Únic) - Any: 1998 - Tècnica mixta / Fusta

Cortesia de la Galeria Miguel Marcos (Barcelona)

Primera edició: gener 2024

ISBN: 978-84-128085-0-6

DIPÒSIT LEGAL: B 22246-2023

Cap part d'aquesta publicació, inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic, de gravació o de fotocòpia sense permís previ de la marca editorial.

ÍNDIX

CARTOGRAFIES (Pròleg)	15
I – ULLS DE PLUJA	17
Secret	19
Ulls de pluja	20
Brutícia	21
Pa	22
Cura	23
Present infinit	24
Partida	25
Invitació	26
Assaig	27
Ferida oberta	28
Clepsidra	29
Pèrdua	30
Vella cançó	31
Ombra	32
Hores mortes	33

II – FRÀGIL INSTANT	35
Estalvi energètic	37
Literatura	38
Selecció natural	39
Velocitat	40
Valium	41
Sud	42
Vent i malenconia	43
Salut de ferro	44
Fosc desig	45
Abandonada ment	46
Consciència	47
Incerteses	48
Somnis	49
Ciment	50
Retorn	51

III – OMBRES DE TENDRESA	53
Navegació nocturna	55
Intimitat	56
Nous dies	57
Magnetisme	58
Involuntària ment	59
Molt a prop	60
Infància	61
Finestra	62
Món incert	63
Invitació	64
Sacralitat	65
Derrotes compartides	66
Ser	67
A contratemps	68
Proclamació	69

IV - LLAVIS SENSE DEMÀ	71
Porta tancada	73
Taques	74
Traducció	75
Antiga cançó	76
Àlgebra	77
Origen	78
Fragilitat	79
Festa	80
L'espera	81
Moviment	82
Solituds compartides	83
Atracció	84
Relectura	85
Jocs	86
Llop	87
Miralls	88
Llàgrima suïcida	89

No hi ha cap final.
No hi ha cap principi.
És només la infinita passió de la vida.
Federico Fellini

Tot el que sabem de l'amor
és que l'amor és tot el que hi ha.
Emily Dickinson

Trobes fosques les meves paraules.

La foscor és a les nostres ànimes.

No creus?

James Joyce (Ulysses)

CARTOGRAFIES (Pròleg)

Totes i cadascuna d'aquestes *Barcelonàntiques* configuren la fràgil memòria, concentrada en un sol dia, d'una ruta emocional feta de passejades, il·luminacions, pèrdues, retrobaments i epifanies, experimentades a la meua ciutat al llarg de més de mig segle.

La novel·la infinita de Joyce, *Ulysses*, relata el pas per Dublín de Leopold Bloom i Stephen Dedalus, els dos alter ego del mateix autor (el vell i el jove James), una cartografia emocional dublinesa que es desenvolupa en una mateixa jornada, aquell 16 de juny de l'any 1904, quan l'escriptor va citar-se per primera vegada amb qui arribaria a ser la seva esposa, Nora Barnacle.

Laberint que atrapa desorientades ombres, passeig deliciós quan l'amor és llum, infern quan s'imposa la fi de la tendresa.

El primer petó, un pacte secret contra el temps, l'aterridor reialme de la rutina, aquella darrera mirada.

Aquests poemes-diàleg configuren un mapa sentimental, la perillosa topografia del cor desbocat a la recerca d'un elixir llunyà, prefigurat però mai del tot tangible.

Barcelonàntiques és la radiografia del somni d'una història incompleta, la fragmentació d'un desig intermitent.

Tres poetes escorten els meus versos, dictats en veu baixa com a exorcisme salvífic contra tota forma d'oblit:

Joan Manuel Serrat (poeta cantautor), Joan Margarit (poeta arquitecte), Joan Brossa (poeta prestidigitador).

Perdre's entre aquests carrers-poema serà la millor manera per començar a intuir el codi secret que sempre vam cercar en va.

David Escamilla
Barcelona, Tardor 2023

I

ULLS DE PLUJA

(Balmes amb Gran Via – 2.13 AM)

SECRET

Ja ben entrada l'alta nit,
ofegats per una pluja inclement,
sota la tímida llum d'un fanal,
ell va revel·lar-li el secret
que canviaria per sempre
la fesomia de les seves carícies.

ULLS DE PLUJA

El meu amor
té la teva forma.

Ulls de pluja,
llavis d'hivern.

Els nostres cossos
tornen a caure un dins de l'altre,
en un joc infinit
fet de pèrdues i retrobaments.

BRUTÍCIA

Aquesta delicada tendresa
que hem construït
amb més intuïció que ciència,
té la mateixa mirada
que la nostra il·lusió.

Taca la vida,
em dius exultant,
mentre t'embruto l'ànima.

Sense adonar-nos-en,
ens va caient la roba
com cauen dels arbres
les fulles mortes,
presagi fosc
d'incerteses i fragilitats.

